

ватъ. Вечеръ лисицата излиза изъ дупката, а подиръ нея вървятъ всички лисичета, ала не въ купъ. Майката ги разпръсва. Така излизатъ изъ гората и всички се услушватъ — нѣма ли нѣкоя опасностъ.

Като се увѣрятъ, че навсѣкждѣ е тихо, разпръсватъ се по полето да търсятъ мишки, изъ дупкитѣ, като разравятъ съ крака. Намѣрятъ ли нѣкоя, всички я погватъ, докато я хванатъ. Така прѣкарватъ цѣла нощъ. На разсъмване пакъ се прибиратъ въ своята дупка, дѣто спятъ цѣлия день.

Лѣтно и есенно врѣме лисицитѣ лесно си намиратъ храната, но зимно врѣме повечето гладуватъ. Тогава ходятъ по *плячка* изъ селата.

Лисицата прѣнася доста голѣма полза на земледѣльца, като изтрѣбва много врѣдни животни за полскитѣ храни. Нейната кожа топли гърбоветѣ на милиони хора. Най-страшния ѝ врагъ е чловѣкътъ. Лисичитѣ дупки лесно се намиратъ, защото много врани и гарги обикалятъ около дупката на лисицата, за да крадатъ останкитѣ отъ плячката.

Понѣкога ловцитѣ врѣзватъ на единъ прѣтъ вълненъ чорапъ и го пѣхатъ въ дупката.

Малкитѣ лисичета мислятъ, че това е малкъ звѣрь. Тѣ силно го хващатъ съ зѣби и нокте и не се пущатъ, до като ловеца не ги изтегли отъ скривалището имъ.

Голѣмата лисица трудно се опитомява. Питомната лисица яде всичко, което остане отъ трапезата, а особено обича захаръта.

Опитомената лисица придружава господаря си, като кучето. Тя ходи свободно по двора